

Σερτέλος ὁ καθηγητής
καὶ χωροφύλαξ σταυρωτής.

Μὴ μὲ τραβάτε, κύριε...

Βρὲ ἀγνιτε τώρα σὺρε,
κι' εἰμένα, κακορροϊκίκε, τὸ σχέδιο σ' ἐπήρε.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ, σὰς βεβαίω, ἐκεῖνος ποὺ ζητεῖτε,
κι' ἀδίκως ἐπιτίθεσθε καὶ μὲ κακοποιεῖτε.
Ξέρω καθυστερούμενος πὼς εἶσαι τοῦ ὀγδόγντα,
καὶ εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὄσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
Ὅρκίζομαι εἰς τὸν θεὸν κι' εἰς τῆς Σιγῆς τὸ ρεῦμα
πὼς ὁ Σουρῆς ὁ μασκαρὰς σὰς εἶπ' αὐτὸ τὸ ψεῦμα.
Ἐγὼ δὲν εἶμ' ἐπίστρατος, οὐτ' Ἀθηνῶν δημότης,
καὶ οὐτε κλήρου ἔλαχον ποτὲ ὡς στρατιώτης.
Ἐγὼ πρὸ χρόνων ἀρκετῶν τὰ γράμματα διδάσκω,
μ' αὐτὰ ὡς τώρα ἐξῆσα καὶ μὲ αὐτὰ γηράσκω.
Συνέγραψα καὶ μουσικὴν καὶ κριτικὴν συνάμα,
τῆς Ἀντιγόνης μελετῶ ἀνέκαθεν τὸ δράμα,
καὶ νέα σχόλια ζητῶ εἰς τοῦτο ν' ἀνιχνεύσω,
κι' ἀκόμη δὲν ἠτύχησα νὰ τὰ δημοσιεύσω.
Ἐχω μανίαν μὲ ρυθμούς, μὲ μέτρα καὶ μὲ ἤχους,
κι' ἐξέδωκα Λατινικὴν Γραμματικὴν μὲ στίχους,
καὶ ἴσως θὰ εἰξεύρετε τὸ μπουρίκι καὶ τὸ μούρι,
κι' εἰς ταῦτα πρόσθετες, κύριε, ἀκόμη τὸ σεκούρι.
X.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὀποῦ μοῦ λὲς ταῦτά μου δὲν ἰδρόνει
καὶ πήγαινε 'στὸ διάολο καὶ σὺ κι' ἡ Ἀντιγόνη.
Σ.—Σὰς λέγω, φίλων βέλτιστε, ὥς εἶμ' ἐξήντα χρόνων,
καὶ τοῦτο σὰς τὸ βεβαίω μὲ ὄλον μου τὸν πόνον.
X.—Μωρὲ ποζανοῦ τὰ λὲς αὐτὰ;... ἐσὺ δὲν ἔχεις τρίχα.
Σ.—Παπαί!... τοιαύτην, κύριε, οὐδέποτε δὲν εἶχα...

κι' ὀρκίζομαι 'στὸν Σαπφικὸν καὶ τὸν τροχαῖον στίχον
πὼς ἤμουν πάντοτε Σπανὸς ἐξ ἀπαλῶν ὀνόχων.
Ἐσχάτως δέ, ὡς ἔμαθα μετὰ χαρὰς ἐξάλλου,
ἀνεκαλύφθη ἀλοιφή ὑπὸ σοφοῦ μεγάλου,
δι' ἧς ὁ ἀλειφόμενος καὶ ἀπαξ τῆς ἡμέρας
ἀμέσως τρίχας ἀποκτᾷ ἐξ ὄλων στυλπνοτέρας.
Ἐτοῦ Ὀλυμπίου τὸ γνωστὸν πωλεῖται Φαρμακεῖον,
παρήγορος εἰς τῶν Σπανῶν τὸ ἀτριχὸν σαρκίον
ἐκ ταύτης δὲ προτίθεμαι ὀλίγην ν' ἀγοράσω,
καὶ ἴσως πλέον δι' αὐτῆς τὴν φύσιν μου δαμάσω,
καὶ λυτρωθῶ διὰ παντὸς ἀπὸ παραγνωρίσεως,
καταδιώξεως συνεχεῖς καὶ φόβους καὶ συγχύσεως.
X.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μούψαλες χαμπάρι δὲν ἐπήρα,
καὶ βλέπω, πατριώτη μου, πὼς μοῦ τὰ φέρνεις γύρα.
Σ.—Ἐχετε λάθος, κύριε, καὶ θὰ σὰς καταγγείλω.
X.—Βρὲ ἀγνιτε τράβα γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ ξύλο.
Σ.—Τὸν σεβαστὸν διδάσκαλον μὴ σπρώχνετε ἀγροίκως.
X.—Νὰ σὲ συλλάβω γρήγορα, μοῦ εἶπ' ὁ Μαθαρίκος.
Σ.—Ἀφήσατέ με πρὸς θεῶν!...
X.— Θὰ σοῦρθη καμμιά φάπα.
Σ.—Συλλάβετε τοῦλάχιστον καὶ τὸν ἑταῖρον Λάπα.
X.—Μὴ μοῦ συγχύζεσαι γι' αὐτό... κι' ὁ Λάπας ποῦ θὰ πάη;
κι' αὐτὸν θὰ τὸν συλλάβωμε, ἀλλὰ μὲ τὸ κολαί.
Ἐ! τράβα... ἐν ὀνόματι σὲ προσκαλῶ τοῦ νόμου...
Σ.—Ὁ Ἀπολλὸν, υἱὲ Διὸς, Λητοῦς τε καλλικόμου,
δὲ Χρῦσην ἀμφιβέβηκας, Τενέδοιό τ' ἀνάσσεις,
σὺ σῶσε ἀτυχῆ Σπανόν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.